

L'evolució del dret dels metges alemanys inscrits a les Caixes de socors en cas de malaltia

pel Dr. A. FULD

Importància de les Caixes

El nombre d'inscrits a les Caixes alemanyes de socors en cas de malaltia fundades l'any 1884, ha passat del 9,2 % de la població, que hi havia inscrits el primer any de vida, al 27'8 % (19 milions d'assegurats) on ha arribat aquests darrers anys. A més, cal afegir-hi 14 milions de familiars participants dels beneficis de l'Assegurança. Tot junt constitueix, aproximadament, la meitat de la població alemanya. El nombre de Caixes és d'unes 8.000, i els inscrits a cada una d'elles oscil·lent de 400 a 800.000.

Primera llei d'assegurança de malaltia

L'any 1884 fou posada en rigor la primera "Llei d'assegurança de malaltia". A més d'estar la major part dels obrers obligats a inscriure's a les Caixes asseguradores, una assegurança voluntària era permesa als individus no obrers els ingressos econòmics dels quals fossin limitats. Les Caixes donaven, almenys, als inscrits, tractament mèdic, medicaments i, en cas d'incapacitat de treballar, una indemnització en metàl·lic; tot això per una durada de 13 setmanes.

En cas necessari, tractament mèdic en un hospital i reembossament de les despeses de sojorn, la qual cosa substituïa les prestacions esmentades. Les Caixes estaven autoritzades d'augmentar llurs prestacions, per exemple, perllongant la durada fins a 26 setmanes, augmentant la quantia del subsidi o fent participar la família de l'assegurat dels avantatges d'aquest. Tals sistemes d'extensió de l'assegurança foren adaptats per moltes Caixes, sobretot en allò que es refereix a la participació dels familiars en aquella. Conseqüentment el nombre d'assegurats creixia extraordinàriament. L'any 1924 hi havia, entre assegurats i familiars, més de la meitat de la població alemanya.

La llei del 1884 no deia res quant a les relacions entre metges i Caixes. Aquestes escollien d'una manera totalment arbitrària els metges als quals era confiat el tractament dels assegurats; no hi havia cap obligació legal per a les Caixes de concloure contractes amb els metges. La majoria de les Caixes admetien en proporció amb el nombre de llurs assegurats un o diversos metges solament; la majoria n'era exclosa (sistema de "metges fixes"). La fixació dels honoraris era feta unilateralment per les Caixes, les quals s'aprofitaven de llur puixança per a tenir-los molt baixos. Els metges havien acceptat fins llavors en silenci el desenvolupament de l'Assegurança i encara no podien adonar-se exactament de la seva importància.

Fundació de la "Unió alemanya de metges" i les seves primeres lluites.

Vers l'any 1890 els metges comencen a reaccionar davant aquest estat de coses i les primeres veus demanant l'"elecció lliure" del metge pel malalt es fan sentir. El moviment pren sobretot una força seriosa gràcies a l'empenta que li dona el doctor Hartmann, de Leipzig, el qual reïx a unir la majoria dels metges alemanys en una organització potent: la "Unió dels metges alemanys". L'objectiu principal que es proposava aquesta Associació era l'"elecció lliure" del metge pel malalt. A aquest fi, emprava tots els mitjans de lluita i arribava fins a la vaga dels metges. Aquesta vaga no significava de cap manera el refús a l'ajuda mèdica; el tractament del malalt no ha estat mai interromput en els temps de lluita i eren solament les relacions entre els metges i les Caixes el que quedava suspès. L'assegurat malalt havia de reclamar a les Caixes els honoraris que havia d'haver pagat al metge. La Unió triomfà